

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukkregel.

TONGEREN, DEN 26 OCTOBER.

Hoe klaarder de vervolging tegen de Kerk zich in vele landen afteekent, hoe onbewimpelder ook men onze liberalen de werken van verdrukking ziet goedkeuren en toejuichen. Men wist het al lang, dat zij slechts het masker der vrijheid droegen, dat al hunne driftige protestatiën van vrijheidsliefde, van verdraagszaamheid, maar scheinheiligen praat was om de eenvoudige lieden in slaap te wiegen en des te gemakkelijker de ontwerpen, in het duister tegen Kerk en godsdienst gesmeed, te doen gelukken.

Telkens dat er hier of daar een aanslag tegen de Kerk en hare rechten gepleegd wordt, hoort men de liberalerij met handen en voeten toejuichen: zij moedigt de vervolgers aan, zij looft ze, vereert ze, verheft er zegebogen en vlecht er kronen voor. Terzelfdertijd worden de slachtoffers der kerkhaters met hoon en spot overvallen, men vervolgt ze met de schandelijkste en eerooosste lasteringen; op alle manieren zoekt men er haat en verachting tegen te verwekken; de logentaal wordt met de schaamteloosste stoutmoedigheid gepleegd; men liegt, men herliegt, en hoe klaar ook de valsheid aan den dag gelegd wordt, nooit gewaardigen onze «liberale» leugenaars en lasteraars de valscheden te herroepen, die zij 's anderdaags langs eenen anderen kant herbeginnen met dezelfde schaamteloosheid als te yoren, hetgeen onbetwistbaar bewijst dat zij liegen en lasteren met opgezette wil, uit liefde voor 't liegen en 't lasteren omdat zij er voordeel en voldoening voor hunnen onverzadbaren haat in vinden.

Ziedaar het bedroevende schouwspel, dat onze «liberale» gazetten sedert eenigen tijd opleveren.

Daar is dan nog misschien zoo veel kwaad niet in gelegen; 't is misschien beter zoo; hoe klaarder zij toonen wat zij zijn, wat zij willen, hoe eerder de oogen zullen opgaan van de kortzichtige lieden, die zich tot nu toe door de liberalerij hebben laten bedriegen en misleiden; als men eens voor goed zal gewaar worden, welke hare schikkingen zijn, welk haar oogwit is, zullen al de rechtzinnige lieden, er zich met afschrik en afkeer van verwijderen, en zich bij de verdedigers van orde en vrijheid aansluiten, om de beschaving en de samenleving te bevrijden van rampen, die de vijanden van Kerk en Godsdienst voor bereiden.

Tongeren is gered van den ondergang. Wie er aan twijfelt moet maar de *Vedette* lezen.

TUE-TOUT.

VERHAAL UIT DE LIJFSTRAFFELIJKE RECHTSPLEGING.

(VERVOLG.)

De bandiet, die hem steeds beschouwde, las op zijn ontroerd gelaat, in zijne beurtelings schitterende en treurige oogen de bewegingen zijner ziel. Hij ging bij hem zitten en hem bijna dwingend om ook gaan te zitten, zeide hij op ernstigen en dringenden toon:

— Komaan, geene dwaasbeden, geene nuttelooze wroegingen. Het leven dat ik u voorstel, komt u afgrijselijk voor: dat is altijd zoo bij het begin, maar geloof mij, dat men gewend er zich zonder veel moeite aan. En vervolgens, denk er aan, dat het nu laatste redmiddel is. Waarachtig, het is zeer schoon en gij zijt zeer gelukkig... doch gij schijnt vermoed, gij zijt bleek. Daar, neem mijne veldflesch... Weiger niet, gij hebt het noodig; het is cognac van de eerste kwaliteit.

Raoul, uitgeput van honger en vermoeienis, was op dit oogenblik werkelijk doodsbleck. Misschien had die toestand invloed op zijnen geest, zijne denkbeelden ontsnapten hem, hij geleek op een ziek kind, dat werktuigelijk alle geneesmiddelen aanneemt, die men het geeft. Hij nam de veldflesch van den bandiet, bracht haar aan zijne lippen en dronk eene teug. Zij deed hem goed.

— Welnu, zeide zijn makker opstaande, de avond valt, kom!

Raoul stond op en volgde den bandiet, bijna zonder dat hij wist wat hij deed.

In dit groote woud kruisten de wegen en de paden elkander, als de draden van een verward klauwen. Ieder oogenblik veranderde de bandiet

Gij meendet, goede burgerkes van Tongeren, dat uwe stad nog wel eenigen tijd had blijven rechtstaan schoon zij de oudste van België is. Gij waart mis, verre mis. De *Vedette* zal u leeren dat Tongeren op het punt was van te gronde te gaan, toen juist de liberalen bij tijds eene hand bijgestoken hebben om haar te redden.

Het heeft nogtans aan heel weinig gehouden. Hadden de katholieken in de laatste kiezingen de bovenhand behaald dan was het met Tongeren gedaan; want, zegt de *Vedette*, dan werd ons collegie afgeschafte en onze kinderen konden in de onwetendheid groot worden!!! Hebt gij uw leven lang nog zoo eenen lulleman gehoord?

Neen, *Vedette*, de katholieken willen onze onderwijs gestichten niet afschaffen. Hadden zij dat geweld dan hadden zij het sedert lang gedaan. Maar, eens werd in onzen gemeenteraad het voorstel gedaan om ons stads collegie af te schaffen; de meerderheid van den raad bestond uit katholieken en het voorstel werd verworpen. Er waren in den raad slechts twee leden die zich gereed toonden om het collegie af te schaffen: het waren MM. Michiels en Perreau.

Nu vraag ik aan de *Vedette*, waar de vijanden zijn van ons collegie? Moet men ze zoeken tusschen de katholieken die ons collegie in stand gehouden hebben? of zijn het de heeren Michiels en Perreau niet die men als de vijanden van ons collegie moet aanzien? Dat belet de slimme *Vedette* niet van op haar felste te schreeuwen tegen de katholieken en al haren lof voor MM. Michiels en Perreau te sparen.

Ons dunkt dat het onderwijs in onze stad al veel meer gevaar loopt van verloren te gaan onder het bestuur der liberalen dan onder dat der katholieken. Wij zullen een van deze dagen het vraagstuk van het onderwijs breedvoeriger behandelen. Voor heden willen wij slechts doen aanmerken dat men de zaak van het onderwijs niet moet verwarmen met de zaak van het collegie. Hetgeen de burgers moeten vereischen dat is niet dat er een stads collegie bestaat, maar dat aan onze kinderen een goed onderwijs gegeven worde.

Ons stads collegie kost ons jaarlijks duizende schoone blinkende en klinkende francs. Daar klaagt niemand over, omdat eenieder de noodzakelijkheid begrijpt van onze jeugd eene goede onderrichting te geven.

Doch in menige andere steden bestaan geene stads collegiën die op kosten der burge-

rij en der gemeente kas moeten onderhouden worden. Daar wordt het onderwijs gegeven door vrije gestichten die niets kosten, noch aan de gemeente, noch aan de burgerij. In deze steden laat het onderwijs niet meer te verlangen dan daar waar de gemeente kas den lasten druppel zweet der burgerij moet uitpersen om het officieel onderwijs gesticht op de beenen te houden.

De *Postrijder* zal daar over weldra breedvoeriger zijne gedachten uitdrukken. Wij hebben vandaag slechts willen de *Vedette* gerust stellen en haar doen begrijpen dat het onderwijs precies niet zou ten onder gaan door de zegpraal der katholieken, *primo* omdat zij ons stads collegie niet willen afschaffen en *secundo* omdat, indien zelfs het stads collegie niet bestond, de katholieken de eerste zouden zijn om het openbaar onderwijs op eenen betamelijken voet in te richten.

Zal de Koning den wetgevenden zitting der ministers openen? De kwestie is door den raad der ministers nog niet opgelost, doch de doctrinaire drukpers bekreunt er zich mede en doet desaan gaande alle slach van gebochelde en scheeve bemerkingen.

Onder deze bemerkingen wijer eene die betoont dat geheugen en logiek in het aandeel dezer drukpers niet begrepen zijn: zij laat hooren dat de Koning niet geerne den wetgevenden zitting zou openen, omdat hij het politiek der ministers ongenegen is en niet wil den tolk worden hunner gedachten.

Die fameuze redeneering bewijst niets of ze bewijst te veel: niets, omdat ze op geen hogenaamd feit gesteund is; te veel, omdat ze, konde ze echt zijn, loodzwaar zou neervallen op de doctrinaire bazen; want zoo ten tijde van Leopold I, als ten tijde van Leopold II, gingen er veel meer zittingen voorbij die ze niet openen dan andere.

Van 1857 tot 1869 tellen wij er nauwelijks vier bij het begin van welke de Koning eene troonrede uitsprak, namelijk in 1858, 1861, 1865 en 1866. Bij de opening der zittingen van 1857, 1859, 1860, 1862, 1864 en 1865 was Leopold I afwezig en Leopold II bij degene van 1867, 1868 en 1869, zoodat er in dertien jaren maar vier troonredenen zijn geweest.

Willen wij de redeneering der liberaterspers aanveerden, wij zouden er uit moeten besluiten dat het onze beide Koningen tegen stak den tolk te zijn der gedachten hunner liberale ministers.

Is zulks het feit dat ze wilden daarstellen?

wilde u voor de eerste maal langs den eertrap doen afdalen, maar nu moeten wij ons tevreden stellen met eene toewalder.

Hij nam van onder eene rots een haak aan een stok, welke hij in het gat stak. «Geest aan,» riep hij.

Weldra haalde hij zijnen haak terug, aan welks einde eene koord was vastgemaakt. Hij trok de koord naar zich toe, waarvan aan het einde een toewalder was bevestigd. Hij maakte de ladder vast aan een stuk ijzer, dat in de rots was verborgen en daalde af.

— Ik ga het eerst, zeide hij tot Raoul, om u den weg te wijzen.

Raoul begaf zich in de nauwe opening en zich met handen en voeten vasthoudende, volgde hij zijnen makker. De duisternis van dien vreemden doorgang was diep, zelf nog toen zij reeds den grond hadden bereikt.

— Waar zijn wij toch? vroeg Raoul met verwondering.

— Wij zijn te huis, antwoordde zijn makker, dit is het voorportaal van het huis en is gewoonlijk niet verlicht. Grijp den rand van mijnen kiel en volg mij.

Raoul hoorzaam. Zij gingen eenige minuten in de duisternis, tusschen twee rochtige rotswanden; vervolgens plotseling een hoek omslaande, bevonden zij zich in eene helder verlichte grot.

In het midden zaten mannen rondom schotels vleesch. Een bijna geheel gebraden schape lag op eene plank, die tot schotel diende. Flesschen met gebroken halzen dienden tot kandelaars, terwijl stukken uitgehold hout en platen blik de plaats van borden vervingen. Naast een gebroken kruik stond eene prachtige karaf met bohemischen wijn; een zilveren lepel lag naast een stalen vork, een verroeste dolk naast een mes met ivoren heft. De gasten, ten getalle van tien

Ongelooflijk maar waar.

Onder dien titel deelt een blad een nieuws mede, voortkomstig uit de *Germania* en bevestigd door het *Westf. Volksblatt*, dat inderdaad alle geloof te boven gaat.

Den 5 dezer heeft de voorzitter van de commissie voor de generale orden te Berlijn, den rektor der Jesuiten te Paderborn, pater Behrens, bericht dat de Keizer en Koning van Duitsland den rektor en verscheidene andere Jesuiten, eene onderscheiding had toegekend, voor hunne diensten aan den Staat in den laatsten oorlog bewezen.

Ongelooflijk inderdaad! Hoe, men erkent de buitengewone diensten door de Jesuiten aan den Staat bewezen; men erkent ze door eene benoeming tot eene openlijke onderscheiding — en diezelfde Jesuiten worden in het laatst dezer maand, als gevaarlijke vijanden van den Staat, uit het land gebannen.

Ongelooflijk — en toch waar, zegt de *Germania*, hoe moeilijk het is een en ander met elkaar overeen te brengen.

Omtrent dit geval lezen wij in de *Maasboote*:

«De Jesuiten, die door den duitschen Keizer bij schrijven van 5 dezer zijn gedekeerd, zijn ruim 80 in getal. De decoratio bestaat in een gedenkpenning, die op de borst mag gedragen worden en het opschrift bevat: «Voor trouwe plichtsvervulling in den oorlog.» terwijl het handschrift luidt: «God was met ons, Hem zij de eer!» Het is minstens kluchtig en voor dezen tijd nooit vertoond, dat men misdadigers decoreert alvorens hun het land uit te jagen.»

Men leest in het *Handelsblad* van Antwerpen:

Er loopen geruchten in de stad over het laatste geuzenbanket; de meeste leveranciers van dat banket zijn Brusselaars, doch er zijn er ook hier ter plaatse, en men zegt, dat deze tot nog toe niet betaald zijn. Wij zullen welhaast nadere inlichtingen hebben over dit geval.

De Belgische Illustratie.

VIJFDE JAARGANG.

Een enkele blik op de eerste aflevering van den vijfden jaargang der *Belgische Illustratie* geworpen, doet zien dat dit belangrijk tijdschrift andermaal een grooten stap gedaan heeft op den weg van vooruitgang.

Dat de *Illustratie* de meesterstukken van Gus-

of twaalf, lagen en zaten in de verschillendste houdingen.

— Kameraden, zegde de bandiet, op Raoul wijzende, ziehier een nieuweeling, dien ik u brenge, een goede karabijn meer is niet te veel in den troep, sedert de koning, onze doorluchtige meester het goed heeft geoordeeld om twee of drie brigaden gendarmerie op ons af te zenden. En, bij den dat vel, hier is een makker, die hun het hoofd zal bieden, ik beloof het u. Ik heb hem aan het werk gezien: op 120 schreden schiet hij zijnen man neder... ja op 120 schreden... Komaan, stel u toch niet zoo zedig aan; gij zoudt op 200 schreden den hoed van eenen gendarme afschieten... Indien ik een schot had gedaan als het uwe, paf! een man, paf! een reebok, zoude ik het op alle boomen van het woud schrijven... als ik kon schrijven. Maar gij zult mij eenige lessen geven. Gij zijt hier welkom, is het niet zoo, vrienden?

De oogen van al die mannen, welke eerst met wantrouwen op den onbekende waren gevestigd, waren van uitdrukking veranderd, naar mate de bandiet sprak. Hetgeen Raoul beschaamd maakte en smart veroorzaakte, beval hem juist deze verdorvene menschen aan, die geen ander gezag kenden dan dat der kracht, geen ander overwicht dan dat der stoffelijke bekwaamheid, geen anderen eerbied dan dien, afgedwongen door een despotischen en wreeden wil. Ook werd hij met vreugdekreten ontvangen. Men ruidde voor Raoul den eenigen stoel in, welke in de grot was en noodig hem nit, om te eten.

In iedere andere omstandigheid zou het gezicht van die halveoore gelaanten, vernield door de buitensporigheden en de vermoenissen, die ruwe woorden, die woeste wanorde, Raoul doen walgden. Maar men doet niet straffeloos één stap op den weg der misdaad. Ondanks zijn smartelijk en oprecht beroow scheen het, dat zijne wandaad